

INFORMATION ■■■ NR. 4 1983

José Antonio da Silvas

otroliga äventyr

Se sidan 4

**Vad är
astrologi?**

Se sidan 14

**Vägen till
det okända**

Se sidan 19

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och ökad kunskap om UFO-fenomen. Utk. med 6 nr/år. Prenumerationsåret på UFO-Information är 1 jan. — 31 dec.

Redaktör och ansvarig utgivare:
Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30.

Övriga medarbetare:
Olle Öhman, Märta Engzen, Lars Nilsson, Kenneth Eek och T. Gustavsson.

Redaktionens besöksadress:
Lagmansberga Brunnsgård,
596 00 Skänninge.
Tel. 0142/440 30.

UFO-Information:
Box 16, 596 00 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro 8 43 25-0
UFO-Information 80 kronor helår.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida!

För artiklarna svarar författarna. Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information.

UFO-Information ser gärna också att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär — det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på Er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälp oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att tex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

UFO-Information

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga

TECKNARE och ÖVERSÄTTARE

för översättning av engelska, franska och spanska texter.

Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och bearbeta aktuella UFO-fall.

För närmare upplysningar ring (kvällstid) eller skriv till Carl-Axel Jonzon, UFO-Information, Box 16, 596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Ledare	3
Antonio da Silvas otroliga äventyr	4
UFO hjälpte mig förstå	13
ASTROLOGI — en vetenskap	14
Vägen till det okända	19
Fallet Machado	20
Dom töserna var inte av denna värld	23
Möte med våldsvarelse	26

UFO-Information

Missa inte UFO-Infos pangerbjudande:

JUBILEUMSNUMRET!

Tidningen är ett måste för den verkligt UFO-intresserade.

Beställ den medan den fortfarande finns kvar i lager!

Rekvirera ditt ex. genom att sätta in 35 kronor på postgiro

84325-0

Märk talongen
"Jubileumsnummer"

Cyranos talande bok vår tids bandspelare?

Var det en bandspelare som presenterades för Cyrano de Bergerac som på sin tid var en känd fransk författare (1619-1655). Hans namn nämns ännu med respekt i litteraturhistorien. I sin bok "Le voyage dans la lune" berättar han om en sällsam resa i rymden, där han träffade högtstående varelser med avancerad teknik. Han lyckades bli god vän med en av dessa vilken han kallade "demon" i sin bok. Dock syftar han ej på att denne nyfunne vän skulle vara något slags rymdvarelse.

I förbigående nämner Cyrano att de mystiska varelser som "det enfaldiga folket på jorden" kallar för fantomer, andar, feer, demoner etc. inte är andar utan verkliga utomvärldsliga existenser, vilka ibland besöker oss i vår verklighet. Cyranos demon-vän gav honom en dag ett par böcker, vilka i själva verket var ett slags besynnerliga "lådor". Cyrano säger:

-De tycktes mig beundransvärda genom sin utsmyckning. Den ena var skuren i en enda diamant, som utan jämförelse var mycket klarare än våra. Den andra tycktes mig som en monstruös pärla, kluben i två delar. Min demon hade översatt dessa böcker till denna världens språk. Då jag öppnade lådan som var av någon okänd metall liknande den i våra klockor fann jag en mängd små fjädrar och nästan omärkliga delar. Det var i sanning en ovanlig bok, som varken hade blad eller bokstäver. En bok som inte krävde ögon för att bli läst utan istället öron. Önskade man läsa boken, fick man vrida en ratt så att den pekade mot det kapitel man

önskade läsa. Genast kom ur boken ord liksom ur munnen på en människa. Till denna bok måste man först innan den kunde användas koppla ett antal trådar liksom "nervtrådar".

Att det handlar om vår tids bandspelare torde väl stå klart för alla som läst beskrivningen av den "talande boken". Detta är bara ett exempel bland otaliga andra där man kan tyckas skönja ett slags styrning från ett för oss människor ännu så länge okänt håll. Ser man på nya väsentliga och för mänskligheten avgörande uppfinningar finner man att dessa gjorts på olika platser i världen samtidigt och utan att de inblandade känt till varandra. Det tycks som om någon varit angelägen om att den uppfinning som framkommit skall komma till användning till varje pris och just vid den tiden.

Inte så sällan kan man komma på nya ting i drömmen liksom man ofta kan lösa knepiga problem under sömnen. Visserligen finns andra förklaringar till varför man skulle kunna lösa problem under sömn men jag tror, att man ser för lätt på den möjligheten att vi på ena eller andra sättet manipuleras av okända viljor under sömnen och i form av drömmar löser problem eller finner nya lösningar tekniskt eller på annat sätt.

Finns det en vilja (styrning), vilket jag själv är övertygad om, tror jag att detta något (vad vi än kallar det) tar alla möjligheter till hjälp för att så omärkligt som möjligt styra oss in i rätt spår, och då skulle drömmen vara ett perfekt sätt att ge oss

impulser till saker som skall utföras.

Varje människa har sin absoluta gärning att utföra hur hon sedan manipuleras att utföra den, ja, det har flera orsaker, men det hon skall göra det utför hon också många gånger utan att förstå varför. Kanske är det just på grund av denna styrning vi

många gånger tycks vara så irrationella. Om det synes så, är det blott därför att vi inte förstår varför och ej ser helheten i mönstret.

José Antonio da Silvas otroliga äventyr

På eftermiddagen den 3 maj 1969 lämnade Jose Antonio da Silva sitt hem, en enkel bostad som han delar med sin familj på rua Emidio Germano, Belo Horizonte i staten Minas Gerais, Brasilien, efter att ha meddelat att han ämnade ge sig ut att fiska. Förutom fiskeredskapen, som han hade i ryggsäcken, tog han med sig campingutrustning, rena underkläder, några konserver och ett belopp på 35.100 cruzeiros.

Man hörde inte av honom förrän först nästa lördag den 10 maj omkring kl. 07.30, då han klev av tåget som anlände från Pedro Novalasco i staten Espirito Santo, över 360 km från Belo Horizonte.

Jose Antonio da Silvas kläder var då i trasor. På huvudet hade han en luva gjord av en damstrumpa, och under ena armen bar han ett paket. Det var på grund av detta paket som stationsvakten kom fram till honom, ty det skedde ofta att man stal koppartråd längs denna linje.

"Jag har inga identitetshandlingar på mig, man har tagit dem från mig. Men jag är soldat", uppgav den unge mannen.

Han togs med in i stationens väntsal, där innehållet i hans ryggsäck undersöktes utan att något onormalt kunde upptäckas och han presenterade sig nu som ordonnans åt major

Celio Ferreira, näst högste chefen för militärpolisens avdelning i staten Minas Gerais. Han avgav nu en förklaring, som först lät som rena vanvettet för de närvarande. Fler och fler frågor ställdes för att få honom att motsäga sig själv. Men detta lyckades ej.

Man beslöt tillkalla en reporter från Radio Guarini, en lokal radiostation, och soldatens berättelse skrevs ned av denne. Omsider fick han tillåtelse att återvända till sin kasern, men då major Ferreira såg i vilket tillstånd han befann sig, föredrog denne att låta honom vila upp sig i sitt eget hem i 24 timmar, innan han sände tillbaka honom till hans egen familj, vilket skedde den 11 maj på morgonen.

Samma afton förhörde soldaten av de första intervjuarna från CICOANI (den brasilianska UFO-forskningsorganisationen Centro de Investigacao Civil do Objetos Aeronao Identificados, med säte i Belo Horizonte) vilka fick följande muntliga redogörelse:

Den 3 maj 1969 lämnade J A da Silva sitt hem och steg på bussen till Pedro Leopoldo. Han steg sedan av vid en plats på vägen och begav sig till fots till en plats, som heter Bebedouro (tidigare "Fazenda dos Ingleses") och som ligger vid floden rio

das Velhas. Frammot midnatt nådde han en liten avsides liggande lagun, där han tyckte att han kunde slå läger; då detta var gjort gav han sig ut för att fiska, en sysselsättning som han återupptog vid soluppgången nästa morgon. Men med fiskelyckan var det dåligt ställt. Efter att han stärkt sig nödtorftigt med en burk sardiner, fortsatte han vid middagstid sina försök att få fisk.

Under det att han kastade en blick mot de omgivande träden, lade han vid 15-tiden otydligt märke till några figurer som närmade sig, och han hörde tydliga ljud av röster. Nästan samtidigt hörde han ett ljud som påminde om ett stönande, vilket utsändes från den nedre delen av bröstet. En eldpust träffade hans ben så att han ramlade till marken vid lagunstranden.

"Det liknade eld, men det var det inte, ty det brände inte mina ben," förklarade vittnet. Det var ett ljusknippe som var grönaktigt i mitten och rött ytterst. Källan till detta var en silhuett, som delvis doldes av ett buskage.

Med benen förlamade var soldaten inte i stånd att resa sig. Han såg sig nu omgiven av två små hjälmförsedda varelser ca 1,20 m långa. De grep honom under armarna och släpade honom utan större ansträngning mot ett sumpigt skogsparti.

Då Jose Antonio da Silva insåg att varje motstånd skulle vara fruktlöst, och var rädd för vad som kunde hända honom om ett annat ljusknippe träffade honom i huvudet, lät han sig släpas med ca tio meter i riktning mot en tredje varelse, som stod lugnt avvakande. När de nått fram till denne slöt han upp bakom dem.

Enligt vittnets antagande var det denna tredje person som hade brukat sitt vapen mot honom, - ett vapen som de två andra också bar, och som liknade ett kort gevär.

Den märkliga trion och deras byte fortsatte sin färd genom gräset och skogen. Var och en av de små varelserna var iklädd en kombinationsdräkt i ett stycke. Dräkten glänste i

en klar, metallisk färg och hade tydliga sammanfogningar vid armbågar och knän; huvudet, som var välproportionerat i förhållande till kroppen var inneslutet i en slags styv hjälm som vilade på skuldrorna. Dessa hjälmar var runda baktill, men framtill var formen kantig eller vinklad; i höjd med pannan var de tillplattade och mitt för näsans plats fanns det ett därtill svarande trekantigt utsprång. På ögonens plats fanns två cirkelrunda öppningar med en diameter på ca 2 cm.

I höjd med hakan, utgick ett rör av ett material som påminde om plast; röret löpte ned under varelsernas högra armhåla och var anslutet till en liten metalliknande låda, som hängde på ryggen (se fig. 2.)

Ingen del av kroppen var synlig under denna fas av händelseutvecklingen.

Vittnet kunde se ett föremål som stod mitt på en stig. Han kunde se det rakt igenom skogen.

Det rörde sig om en konstruktion som bestod av en lodrät cylinder, vars båda ändar var försedda med en linsformad kupol; varje kupol hade en diameter som var större än cylinderns, och den övre var större än den som det hela vilade på.

Från denna övre kupol utgick med exakta mellanrum några styva stänger som gick snett ned mot cylinderns bas, i höjd med den plattform varpå cylindern vilade (fig. 3.)

De två kupolerna var svarta till färgen och mätte 2,5 respektive 3 m i diameter. Cylindern var askgrå till färgen, och föremålets totala höjd var ca 2 m. En rektangulär dörr med de ungefärliga måtten 0,60x1,30 m avtecknade sig på den lodräta delen. Inga andra detaljer var synliga.

Vittnet fördes in genom denna dörr och befann sig nu inne i ett kubformat utrymme på ca 2 m från sida till sida, vilket var upplyst av ett intensivt ljus som han liknade vid det som en kvicksilverlampa avger och ljuset hindrade honom från att urskilja den eventuella utrustning som fanns i rummet.

Någon knuffade till honom, och han tvingades sätta sig på ett säte, som också var kubformat. Två av varelserna satte sig på var sida om honom. Man satte nu på honom en hjälm som var maken till de som individerna själva bar. De måste, för att få den på honom, trycka hans huvud genom en öppning på baksidan. Det varade inte länge förrän hjälmen, som var alltför snäv, började orsaka smärta i dels skuldrorna, dels i den nedre delen av nacken.

Han bands nu vid fötter och höfter med ett band av ett torrt och skrynkligt material, varefter de två varelserna fastgjorde sig själva på samma vis. Slutligen tog även den tredje personen plats på ett separat säte, vilket var vänt mot det andra, och spände även han fast sig. Därefter drog han i ett litet "styrhandtag" som var fastgjort i golvet till vänster om honom. Ett brummande ljud, som verkade härröra från maskinens överdel, uppstod. Samtidigt kändes det som om de lättade från marken.

En stund senare grep varelsen tag i ett annat handtag, denna gång på hans högra sida, och J A da Silva hade en förnimmelse av att maskinen accelererade lodrätt. Efter det att dessa manövrer hade utförts inledde de tre individerna en livlig diskussion med varandra. Deras språk var rikt på r-ljud i slutet av många ord, och dessa ord innehöll djupa och gutturala konsonanter, som uttalades "med arrogans".

Resan varade länge, och efterhand som de kom högre och högre upp, blev det svårare för vittnet att andas. Samtidigt upplevde han sin situation mer och mer obehaglig. Sätet som han var fastspänd vid var hårt, och den hjälm han hade på sig hade skarpa kanter. Allt detta gjorde ont och förvärrade hans situation. Dessutom var hans ben fullständigt känslolösa.

Tiden tycktes honom oändligt lång men plötsligt lade han märke till att det ljus som lyste upp rummet blev starkare och starkare och börja-

de pulsera, så att han måste sluta ögonen. Detta varade så vitt han kunde minnas ca en timme. Han kunde då åter öppna ögonen.

Vid ett tillfälle var det som om farkosten vred sig 90° runt sin egen axel. Den låg då vågrätt. För att illustrera denna rörelse tog vittnet ett dricksglas, som skulle föreställa cylindern, och lade detta ned. Vid denna manöver svängde sätena runt med en gungande rörelse och anpassade sig till denna nya position. Något senare skedde en ny vridrörelse, varvid farkosten återtog sin ursprungliga ställning tillika med en samtidig svängning av sätena. En lång stund därefter landade farkosten på okänd plats.

De små männen lossade först sina egna och därefter fångens band. Sedan täckte de för öppningarna i den hjälm som han hade på sig så han nu endast fick lita till sin hörsel. De grep tag i honom och släpade honom med sig på samma sätt som de hade gjort vid tillfångatagandet. Jose Antonios ben var fortfarande känslolösa, men han menar, att om han hade försökt hade han nog varit i stånd att gå. Hans bortförare hade nu tystnat; de släpade honom genom en omgivning där det hördes ljud av andra röster som liknade deras, men i olika tonlägen. Det förekom inte vittnet att någon av dessa stämmor kunde härröra från kvinnliga varelser.

Han märkte nu, att man satte honom på ett säte utan ryggstöd, och nästan omedelbart därefter avlägsnade man det band som täckte öppningarna i hans hjälm. Han befann sig nu i ett stort rum, som var fyrkantigt och mätte mellan 10 och 15 meter från vägg till vägg. Ett stycke framför honom, och på ett avstånd av ca fem meter, satt en varelse av ringa längd, utan "dykardräkt", och betraktade honom med ett uttryck av tydlig tillfredsställelse.

Han var något längre än de övriga, kanske 1,25 m. Han bar varken hjälm eller metallisk skyddsdräkt. Jose da Silva antog, att han var

gruppens ledare, ty hans båda vakter inledde ett mycket ordrikt samtal med honom, efter det att de hade tagit av sig sina egna hjälmar.

De små männen var oerhört håriga. Deras chef hade långt, rödaktigt och lockigt hår som räckte honom till länder. Ett långt och tätt skägg nådde honom till magen. Ögonbrynen var mycket täta och lika tjocka som två fingrars bredd. De täckte nästan hela nedre delen av pannan. Han hade ljus, mycket blek hy, och ögonen var runda och större än normalt. Iris var grön till färgen som ett löv som just skall falla. Ögonhålorna var djupa. Hornhinnan var mörkare än huden, och pupillerna verkade mörka. Han blinkade nästan aldrig med ögonen, och vittnet lade inte märke till några ögonfransar.

Näsan var lång och spetsig, mera utpräglad än hos jordmänniskor, och öronen var välproportionerade där den nedersta delen var som våra men den översta mera avrundad. Munnen var mindre än jordmänniskors och liknade en fiskmun, och vittnet var inte vid något tillfälle i stånd att avgöra om de hade några tänder, inte ens då de talade med varandra.

Ledaren verkade vara på mycket gott humör och gestikulerade livligt medan han talade. Flera små män kom in i lokalen, antagligen genom en öppning som fanns bakom vittnet, och de slöt upp kring ledaren och bildade ett sällskap på 10-12 individer. Fången, vars synfält begränsades på grund av den hjälm han hade på sig, fann sig sittande på ett lågt säte och kunde från denna ställning inte se lokalens tak.

Han blev överraskad och skräckslagen, då han några meter till vänster om sig längs sidoväggen fick syn på ett slags lågt, rektangulärt bord av vad han tyckte vara ett stenliknande material. Fyra människoliknande kroppar låg sida vid sida på detta bord. De låg orörliga på rygg och hade varken kläder eller hjälmar. Den närmaste var verkligt "negersvart" och den andra hade en

ljusbrun pigmentering. De var bägge kraftigt byggda. De två andra kropparna var både ljusare och mindre. Det ena av liken var en blond person "och liknade en utlänning". Det sågs inte till några sår på någon av dessa kroppar, "såvida eventuella sådana inte fanns på ryggen, som jag inte kunde se från mitt håll". De små männen ägnade inte liken den minsta uppmärksamhet. "Kanske dessa inte överlevde experimentet, eller också tog de av sig sina hjälmar," antog da Silva.

Väggarna i lokalen, liksom golvet, såg ut att bestå av sten, i en egenartad grå färg utan spår efter murning (fogar). Platsen var intensivt upplyst, på samma sätt som farkosten som fört honom dit, men han kunde inte upptäcka någon ljuskälla. Det fanns inga fönster eller öppningar av något slag. Vid sidan om det bord på vilket de fyra döda människokropparna låg, men lite längre bort, kunde han se en del färglagda bilder målade direkt på väggen. De föreställde olika jordiska ting: olika djurarter såsom en jaguar, en apa, en elefant och en giraff. Några hus och en liten stad, några träd, en skog och havet. Några fordon, som t.ex. en stor FNM Alfa Romeo lastbil, ett tvåmotorigt propellerplan och en personbil.

Varken på den vägg som fanns rakt framför honom eller den till höger om honom fanns det några dekorationer. I gengäld stod i det nedersta högra hörnet ett besynnerligt föremål som vittnet liknar vid en racerbil. Det var frågan om en cylindrisk konstruktion på två meters längd och 0,80 meters höjd utan någon synlig öppning. På varje sida, svarande till hjulens placering på en bil, såg han utskjutande delar som utförde stöktaktiga rörelser utan att vidröra golvet, och detta fick honom att tänka på turbiner.

Framför honom fanns ett litet fyrkantigt säte utan ben, som ledaren emellanåt satte sig på. Till höger om detta säte, nästan i golvhöjd, fanns ett annat lågt bord, flera meter långt

och med vit yta. Detta användes av ledaren att teckna skisser på för da Silva.

Fången lade nu med överraskning märke till att en av ufonauterna hade hans ryggsäck med sig, och att alla hans saker låg snyggt och prydligt placerade i den. Då han tillfångatogs var ryggsäcken öppen, och de olika prylarna låg utspridda på marken. Vittnet utgår från att den tredje av hans kidnappare, den som höll sig bakom de andra, hade återvänt till lägret och samlat upp redskapen. En efter en togs de olika prylarna upp och undersöktes noggrant, medan de gick från hand till hand mellan de små varelserna - knivar, fiskekrokar, tändsticksaskar, konservburkar och underkläder. Av varje sak som det fanns mer än ett exemplar av tog de en. De behöll således ett exemplar av varje typ av krok, en av de tre knivarna, en ask tändstickor, ett par underkläder och en sedel på 100 cruzeiros. De ting som det endast fanns ett exemplar av, som t.ex. en burk sardiner, lades omsorgsfullt tillbaka i linnesäcken, som sedan rullades ihop och packades ned. Det var då som soldaten förlorade sitt ID-kort. Det hittades i en av hans fickor och gick från hand till hand, utan att han fick det tillbaka.

J A da Silva utgår ifrån att detta kort fick dem att förstå att han var soldat.

Strax därpå riktade en av varelserna ett vapen av det slag som användes vid hans tillfångatagande, mot en av väggarna. Vapnet sände ut en ljusblått som fick väggen att mista färgen på den plats strålen träffade.

Alla ufonauterna hade ett sådant vapen; den enda skillnaden var storleken. Mellan kolven och undersidan av loppet fanns en slags avtryckare, som utlöste en ljusstråle då den fördes bakåt.

En av varelserna gav nu ledaren ett litet svart, cylindriskt föremål, som denne sedan använde som en blyertspenna till att rita olika figurer med på det låga bord han satt vid.

Ledaren vände sig nu till fången och började gestikulera, samtidigt som han talade på sitt obegripliga, gutturala språk. Därefter pekade han upprepade gånger först på soldaten, sedan uppåt, så nedåt och till sist på den lilla grupp som utgjordes av hans ledsagare. Det verkade som om han sedan väntade sig ett svar från fången.

Efter flera upprepningar menade da Silva att förstå att handrörelsen nedåt skulle betyda: ert land, och handrörelsen uppåt: detta rum, där vi nu befinner oss.

Då han såg det fruktlösa i sina ansträngningar, började ledaren teckna på bordet framför sig. Hans första skiss skulle, efter vad vittnet kunde se, föreställa en kasern. Runt omkring denna stod några otydliga figurer med vapen som skulle kunna gälla för soldater. Med en handrörelse pekade ledaren först på vapnen på skissen, därefter på da Silva, och sedan nedåt, och till slut uppåt. Fången tolkade detta som att det var deras önskan att han, Jose Antonio da Silva, skulle skaffa de små männen några av de vapen som vi använder på jorden. Som svar på detta skakade han avvisande på huvudet, men då ledaren återupprepade sina krav med ökad energi, förlorade fången undan för undan hoppet om att någonsin återvända till jorden med livet i behåll. (Det bör nämnas att det under detta "samtal" framställdes även andra krav som vittnet vägrade avslöja förintervjuarna från Cicoani.)

Nu kom en av de små varelserna fram till fången. Mellan sina små, tjocka fingrar höll han en kubformad behållare i ett material som liknade det som väggarna var gjorda av. Den såg ut att vara tung. Kubens översta del var urholkad i form av en omvänd pyramid. Denna underliga behållare var fylld med en mörkgrön vätska, som fången ombads dricka, samtidigt som en av de andra varelserna ganska hårdhänt befriade honom från den nedersta delen av hjälmen. J A da Silva försökte motsätta

sig detta, men då han såg en av varelserna själv dricka en del av innehållet, föll han till föga och drack en klunk. Vätskan hade samma konsistens som vatten, men hade en bitter smak.

Den var utan tvivel stärkande, ty han kände genast större livskraft. Han tyckte också att han från och med då hade lättare att förstå vad ledaren ville att han skulle göra.

Vittnet hyste inga tvivel om, att i alla de ting man kom in på under dessa försök att kommunicera, låg en önskan hos ledaren att han, da Silva, skulle hjälpa honom och de andra att genomföra vissa planer de hade angående den mänskliga rasen.

Med hjälp av den stora pennan tecknade ledaren nu lugnt och sansat två cirklar bredvid varandra. Den ena cirkeln fyllde han helt igen med pennan. Han pekade på varje cirkel, därefter på da Silva, och sedan i nedåtgående riktning, vilket Jose Antonio slutligen tolkade som en angivelse av ordningsföljden hos dagar och nätter på jorden. När han dragit denna slutsats nickade han bekräftande med huvudet, och ledaren fortsatte med sina teckningar.

Han nedtecknade nu ett stort antal små cirklar, som var vita inuti, och förband dessa med linjer med den ena av de två första cirkelarna, den som likaledes var vit inuti. Med en gest uppmanade han sedan fången att räkna alla de små cirklar han hade ritat. Då dessa var tämligen många, dröjde det inte länge förrän da Silva tappade räkningen. Då han hade räknat till omkring 300, uppskattade han de återstående till att vara omkring ett sextiototal, vilket då skulle motsvara ett av våra jordår. Då ledaren kände sig säker på att vara förstådd, tecknade han ytterligare nio grupper av små cirklar, vilka han varje gång lät omsluta med en större cirkel och därefter förbinda med den första oifyllda cirkeln.

Soldaten drog den slutsatsen att man på detta vis ville ange en period på tio av våra jordår.

Därefter avskildes tre av de stora cirkelarna med ett streck från övriga sju, varefter ledaren pekade på gruppen med de tre cirkelarna därnäst på da Silva och sedan nedåt. Slutligen pekade han åter på fången, därefter uppåt och till sist på de andra sju cirkelarna. Detta tolkade fången på följande sätt: "Han föreslår att jag upphåller mig ytterligare tre år på jorden och samlar upplysningar åt dem, varefter han kommer för att hämta mig för att leva i sju år på deras planet. Därefter kommer de att resa till jorden, där jag skall vara deras guide."

Som svar på detta erbjudande skakade soldaten nekande på huvudet, för att på detta sätt tillkännage sitt avvisande av förslaget.

Då de hade nått så långt i sin utfrågning av honom, började han läsa sitt radband, som han bar runt midjan och som de ännu inte hade berövat honom, och bad med hög röst. Då han hade avverkat det första halvtjoget av kulorna i radbandet, kunde ledaren för humanoiderna inte längre följa sin irritation, utan gick fram till honom och slet av honom radbandet. En av kulorna trillade ned på golvet, där den plockades upp av en av ufonauterna, varefter den vandrade från hand till hand. Samma sak skedde med krucifixet, under nyfikenhet.

Utan varsel och medan humanoiderna verkade vara fördjupade i en lång inbördes diskussion utan att längre offra fången någon uppmärksamhet, fick denne plötsligt följande vision:

Mitt framför honom, där det tidigare inte hade funnits någonting, dök en människovarelse upp. Den blev stående framför honom, orörlig och med en hållning som både var vänlig och orubblig. Utan att släppa da Silva med blicken började den tala till honom på perfekt portugisiska, alltmedan de små männen fortsatte sin diskussion utan att ha lagt märke till besökarna. Vittnet ger följande beskrivning:

Det var ingen tvekan om att det rörde sig om en man, ca 1,70 m lång. Han var spensligt byggd, med långt skägg och glänsande ljus hår som räckte till skuldrorna. Huden var rödaktig och ögonen lugna och klara. Hans mantel, som var mörk till färgen, räckte honom till de bara fötterna. Klädnaden hade långa ärmar och en krage. Runt midjan bar han ett tjockt, vitt rep, som skulle föreställa bälte, och som i varje ände slutade i en knut. Hela denna klädnad fick da Silva att tänka på en munkdräkt.

Jose Antonio, som hittills varit fylld av ängslan och skräck, kände sig plötsligt lättad vid närvaron av detta väsen, som han identifierade som "en god människa, en av de våra".

Flera hemligheter uppenbarades nu för honom, men dessa avslöjades inte för intervjuarna från Cicoani. Då dessa ville veta om vittnet menade sig ha haft en kristusuppenbarelse, svarade vittnet med stor övertygelse att det var det inte på något vis tal om. Då de insisterade och frågade om det kunde ha rört sig om ett helgon, "log han mystiskt och talade om något annat". "Jag kommer att motta ytterligare upplysningar," tillade han slutligen, "men detta kommer att ske först om två-tre år."

Synen försvann, lika plötsligt som den hade uppstått, och lämnade da Silva åter ensam med sina väktare, vilka verkade mer och mer upphetsade.

Sedan gick ledaren fram till de två vakterna, som inte under hela tiden lämnat sina platser vid sidan av fången, och med en binda täckte han åter för öppningarna i den slutna hjälm som fången hade på huvudet.

Därefter grep de honom under armarna, på samma sätt som då han blev "bortförd", och släpade in honom i den farkost som fört honom till denna plats. Väl inne i denna avlägsnades åter bindeln.

Och nu följde den långa återfärden, med samma livvakter som på bortresan, samma svängning av

sätena och farkosten, samma fas med acceleration och pulsering av ljuset i kabinen.

Efter en tidrymd som motsvarade den som förekom vid bortresan, märkte da Silva plötsligt en stöt, som tydde på att de hade landat. Man befriade honom från hjälmen och de band som hållit fast honom. Han sjönk då in i ett halvt medvetslöst tillstånd på grund av den trötthet och nervösa utmattning han befann sig i, och han kände knappt, att han släpades iväg i mörkret.

Han anser, att detta tillstånd varade i kanske en timme, varefter han så småningom började känna den friskhet i luften som infinner sig vid gryningsljusets ankomst.

Vid ett tillfälle, då han undan för undan började återfå medvetandet, lade han märke till ljudet från en porlande bäck i närheten. Driven av en intensiv törst släpade han sig nu mödosamt mot denna.

Vid sidan om sig återfann han nu ryggsäcken och fältflaskan. Han fyllde flaskan med vatten och drack begärligt ur denna. Han tror att han drack en halv liter, men det var inte nog för att släcka törsten. Han tog sedan fram sina fiskedon och fångade ett par fiskar som han sedan åt upp.

Han utnyttjade nu gryningsljuset för att se sig närmare omkring och kunde snabbt konstatera, att han befann sig på en plats som var honom helt okänd. Han hade avlämnats vid en liten väg i närheten av en klyfta.

Han samlade ihop sina prylar och gav sig iväg på måfå, haltande, för högra benet var svullet och värkte. Dessutom var han utmattad och orakad och kände sig på det hela taget allmänt eländig. Efter en stund fick han syn på en asfalterad väg, och på denna mötte han en fotgängare. Då han frågade var han befann sig, fick han veta att han var 32 km från Vitoria, huvudstaden i staten Espirito Santo, och att denna väg ledde till Minas Gerais. Därefter frågade han,

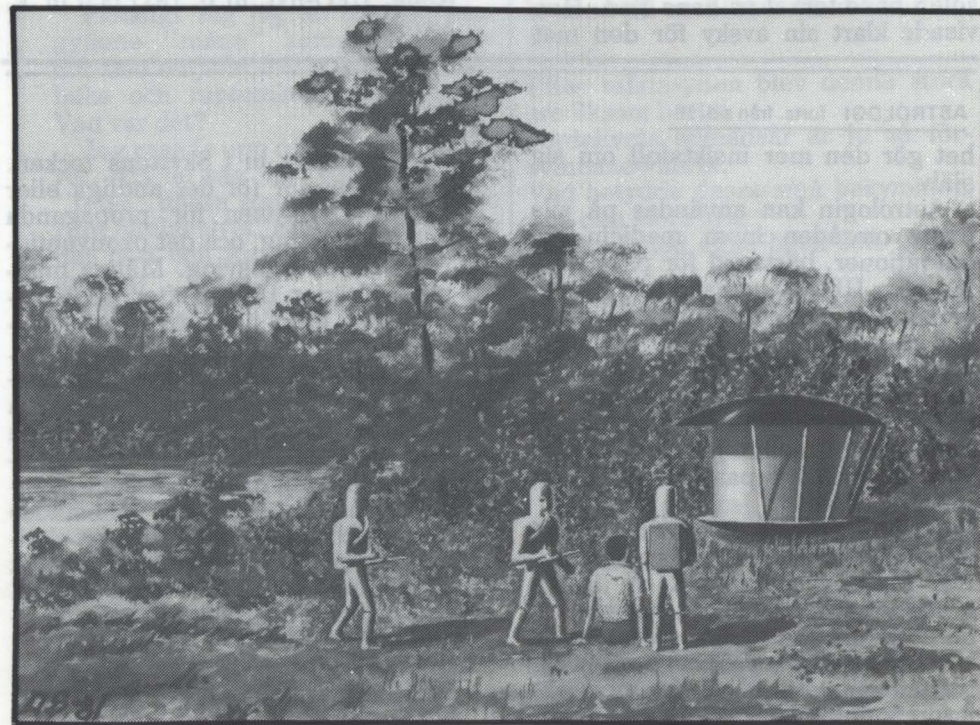
vilket datum det var, och den förbipasserande svarade förvånat att det var den 9 maj.

Dessa upplysningar gjorde honom än mer förvirrad. Att vara borta från tjänsten i fyra och en halv dag, komma klädd i trasor och utan identitetshandlingar innebar risk att bli stoppad av polisen, som ju knappast skulle tro på hans historia och därför anhålla honom och ta honom med sig till stationen. Han beslöt därför att ta sig fram till Minas Gerais genom skogen. Han påstod att han flera gånger tillfrågats av bilister, men varje gång hade försiktigheten tvingat honom att avböja erbjudandet. Då man frågade honom om anledningen till hans tillstånd och varför han gick till fots, svarade han att det var för att "uppfylla ett vad".

Efter en stund mötte han en grupp barn, som han frågade om den kortaste vägen till närmaste järnvägsstation. Efter att ha upplyst honom

om detta, började barnen göra narr av honom, - utan tvivel på grund av hans ovärdade utseende - och kasta de sten efter honom.

Han följde järnvägsspåret och kom till slut fram till den lilla stationen i Colatina, där han förhörde sig om nästa tåg till Belo Horizonte. Det var ganska lång väntetid, och han stannade därför kvar på stationen för att vila sig och prata med stationsföreståndaren. Denne bjöd in honom, så att han skulle kunna tvätta sig och få en bit mat och något att dricka. Där blev Jose Antonio bekant med tjänstemannens hustru och barn och likaledes med en nybyggare, som bodde i närheten och som erbjöd honom arbete. Då J A skulle lämna orten gav han bort en av sina knivar åt sin oväntade värd som tack för dennes gästfrihet. På stationen betalade han biljetten åt en ung pojke som inte hade tillräckligt med pengar.

da Silva fördes med benen förlamade in i en cylinderformad farkost. De tre kidnapparna var samtliga försedda med vapen och bar metalliskt glänsande dräkter.

Kl. 07.25 nästa dag steg han av tåget på stationen i Belo Horizonte, där han kontaktades av Geraldo Lopez da Silva, anställd som vakt vid järnvägen, vilket nämdes i början av berättelsen.

(anm.: I Brasilien är namnet da Silva ungefär lika vanligt som Andersson i Sverige.)

Fysiska verkningar på vittnet

De tydligaste verkningarna, som konstaterades av observatören från Cicoani, utgjordes av tre öppna sår på skuldrorna och den nedre delen av nacken och tillskrives den okomfortabla hjälm som han tvingades ha på sig. Likaledes konstaterades en svullnad på högra knäet, vilket hindrade honom att röra sig normalt de närmaste dagarna.

Hans föräldrar och överordnade intygar hans utmattade tillstånd den 10 maj: Han hade gått ned i vikt, solen hade torkat ut hans hud. Han visade klart sin avsky för den mat

man serverade honom, och han klagade över förstoppning. Dessa symptom varade omkring en vecka.

Sedan följde en period under vilken vittnet hade en svidande förnimmelse i ögonen. Denna åtföljdes av en försämring i synskärpan. Han hade dessutom smärtor i underlivet, vilka kunde lokaliseras till en zon som löper tvärs över nedre delen av magen. Smärtorna var förbundna med våldsam huvudvärk och ökande sveda i ögonen, som nu var fulla av tårar. Vittnet förbinder verkningarna med upplevelsorna ombord på farkosten då ljuset började pulsera.

Hans anhöriga försäkrade att han innan detta datum hade varit fullt frisk. "Då jag föreslog honom att underkasta sig en komplett läkarundersökning på militärsjukhuset, avlog han detta med motiveringen att en sådan kunde tolkas som en ursäkt för att hålla sig borta från tjänsten."

Källa: UFO-nyt, nr 6, 1977 och nr 1, 1978.

ASTROLOGI. forts. från sid. 18

het gör den mer insiktsfull om sig själv.

Astrologin kan användas på alla livets områden inom medicin vid operationer, bästa tid för psykoanalys etc. UFO-händelser kan analyseras. När någonting inträffar i ens liv, en stark eller mindre stark upplevelse, kan man se i horoskopet, se hur det bildas en perfekt symmetrisk vinkel eller flera perfekta symmetrisk vinklar mellan just de planeter vars egenskaper passar in vid det aktuella tillfället.

I tidningen VI nr 34/35 den 24 aug. 1978 uttalar sig astrolog Gabriel Masell: Närbkontakt av tredje graden är att vänta. Det betyder att de utomjordiska varelser som länge cirklat omkring oss äntligen ger sig tillkänna och tar kontakt med oss jordmänniskor. Gabriel gissar att det kommer att ske inom fyra år.

I början av 1970-talet gick plane-

ten Neptunus in i Skyttens tecken. Neptunus står för det andliga eller mystiska. Skytten för propaganda och fördjupning, och det okonventionella får ett uppsving. Många människor börjar längta efter upplevelser, söka efter någonting nytt, nästan försöka öppna ett nytt sinne.

Min barndoms Gud som jag könsbestämde till en gammal farbror och som jag många gånger tvivlat på blev plötsligt sann och verklig. Denna intelligenta kraft som ser skeendena på jorden och är allestädes närvarande och som inte gör skillnad på ras eller hudfärg har jag lärt känna. Stjärnorna är Guds språk till människorna. Jag känner stor vördnad inför Alltet.

I början på 2000-talet går vi in i Vattumannens tidsålder som varar i ca 2000 år. Ur Vattumannens kruka kommer inte vanligt vatten, utan

Forts. nästa sida

Insändare

UFO hjälpte mig förstå!

Det här hände i mitten på 40-talet. Vi höll på att bygga ett eget hem under svåra krigsförhållanden. Det var ont om material. Allt var dyrt och det var ont om pengar. Bygget gick inte alls ihop med ekonomin. Många rådde oss att göra konkurs, det var ju lättaste vägen.

En vindstilla kväll vid elvatiden låg jag sömlös och orolig över bygget och ekonomin. Maken arbetade nere i källaren med inredningen.

Jag råkade kasta en blick i en stor spegel som hängde på väggen mittför sängen. Intill spegeln var ett fönster. I spegeln såg jag en bit av himlen och några stjärnor som glimmade.

Plötsligt såg jag en ovanligt stor gyllene "måne", komma flygande och den började dansa fram och tillbaka och runtomkring på himlen. Vad var det?

Jag rusade upp och fram till fönstret, och nu såg jag tydligt ett stort "tefat" dansa fram och tillbaka och runt himlavalvet. Efter en stund flög det bort och försvann bortom horisonten.

På morgonen knäppte jag på radion för att höra om TT-nyheterna sade något om händelsen. Det hade ju stått att läsa i en del tidningar om

sådana saker som visat sig både här i landet och på olika ställen i världen.

Men jag slog på radion för tidigt och kom in på morgonandakten före nyheterna. I den talades det mycket tankvärt om "den himmelska synen".

Och jag förstod. Vad gör det, om det ibland är besvärligt och svårt här på jorden! En gång i framtiden, när jag går bort, har jag kanske hopp om att få komma till en annan planet. Där man dansar och har roligt på ett helt annat sätt än här på jorden.

Vi sålde vårt hus med förlust, tog skulderna på en växel och betalade av per månad. Det gäller ju att försöka leva på sådant sätt, att man får komma till en bättre värld efter döden!

Efter tefatssynen blev denna stora oro liksom borta.

Jordelivets levnadsår är ju så försvinnande korta.

Vad betydde dessa små bekymmer, mot den stora syn som jag med egna ögon sett uppe i skyn.

Det finns en annan bättre värld än den här.

Gud hjälpe att jag en gång når upp till denna sfär.

ASTROLOGI forts. fr. sid 12

kommer att gå i humanitetens tecken, vetenskap och teknik kommer att favoriseras och man får ett nytänkande i sitt sätt att leva, en mycket intressant tid. Redan nu känner vi de nya vetenskaperna, atomfysik, radioteknik, elektronik etc.

P.S. En varning för horoskopsannonser. Rekommenderas: Astrolog Per Dahlin. Svedjärnsvägen 72 B

792 00 Mora, tel. 0250/147 04 även redaktör för astrologisk tidskrift Libra 4 nr per år/80:-, postigor 93 24 56-7.

Böcker: "Ställ ditt horoskop" av Stefan Stenudd.

"Födelseögonblick" finns i moderns BB-journal på platsen där man är född. Ring Lasarettet, arkivet. Moderns namn och födelsedata efterfrågas.

Astrologi

Yvonne Berg

— en mångtusenårig vetenskap

Astrologi är varken humbug eller vidskepelse utan en vetenskap baserad på mångtusenåriga iakttagelser och erfarenheter. Den är läran om stjärnornas samband med människors liv, om hur olika kombinationer av kosmisk energi påverkar henne på jorden. Astrologi förutsätter att hela universum är en helhet.

Eftersom jorden är en del av universum verkar energier i universum även på jorden och i människan och allt annat levande, och det som händer i människan och utanför henne återspeglar sig i stjärnorna. Allt binds samman av vissa principer av osynliga länkar, där lagbundna fysiska och psykiska krafter pulserar och genomtränger allt, i galaxerna som i minsta lilla kryp. Allt är ett. "Såsom i himmelen, så ock på jorden."

Det kan många gånger vara svårt för oss att förstå hur dessa kosmiska fysisk/psykiska krafter kan ha inflytande i en människas liv och i allt annat levande. Man har ännu inte i detalj lyckats fastställa orsakssammanhangen, men genom vetenskapliga studier har man funnit att planeternas positioner på himlen helt tydligt korresponderar med människors medfödda egenskaper och handlingsmönster på jorden. Något som också härrör sig från planeternas inbördes förhållande på himlen är vissa slag av radioförbindelser, vilket man genom forskning har kunnat påvisa. Kombinationer av kosmisk energi är astrologi. Trots att vi inte kan se eller ta på dessa kosmiska krafter/energier betvivlar vi inte deras existens. Vi hör radorösten och funderar inte mer på det. Några

menar att man först måste förstå hur någonting verkar innan man kan tro på att det fungerar.

Astrologins utveckling

Det var i länderna kring Medelhavet som vår civilisation började, och det babyloniska folket var förmodligen de första som vetenskapligt sammanställde sina forskningsresultat rörande himlavalvet.

Exakt när astrologin började är svårt att säga, men omkring år 8.000 före Kristus i Mesopotamien iakttog de tidiga observatörerna de mystiska processerna i naturen. Solens inverkan på allt liv, månens märkbara inverkan på tidvattnet/ebb och flod och denna regelbundna förändring i naturen av växande och förmutning etc. kunde inte skyllas på tillfälligheter. Denna lagbundna krets-gång måste ha en fysisk förklaring.

Genom att studera himlavalvet kunde man från jorden se, hur stjärnorna rörde sig runt oss i ett mönster, man iakttog hur de större himlakropparna, solen, månen och de då fem synliga planeterna, Merkurius, Venus, Mars, Jupiter och Saturnus rörde sig snabbare mot vissa stjärnkonstellationer.

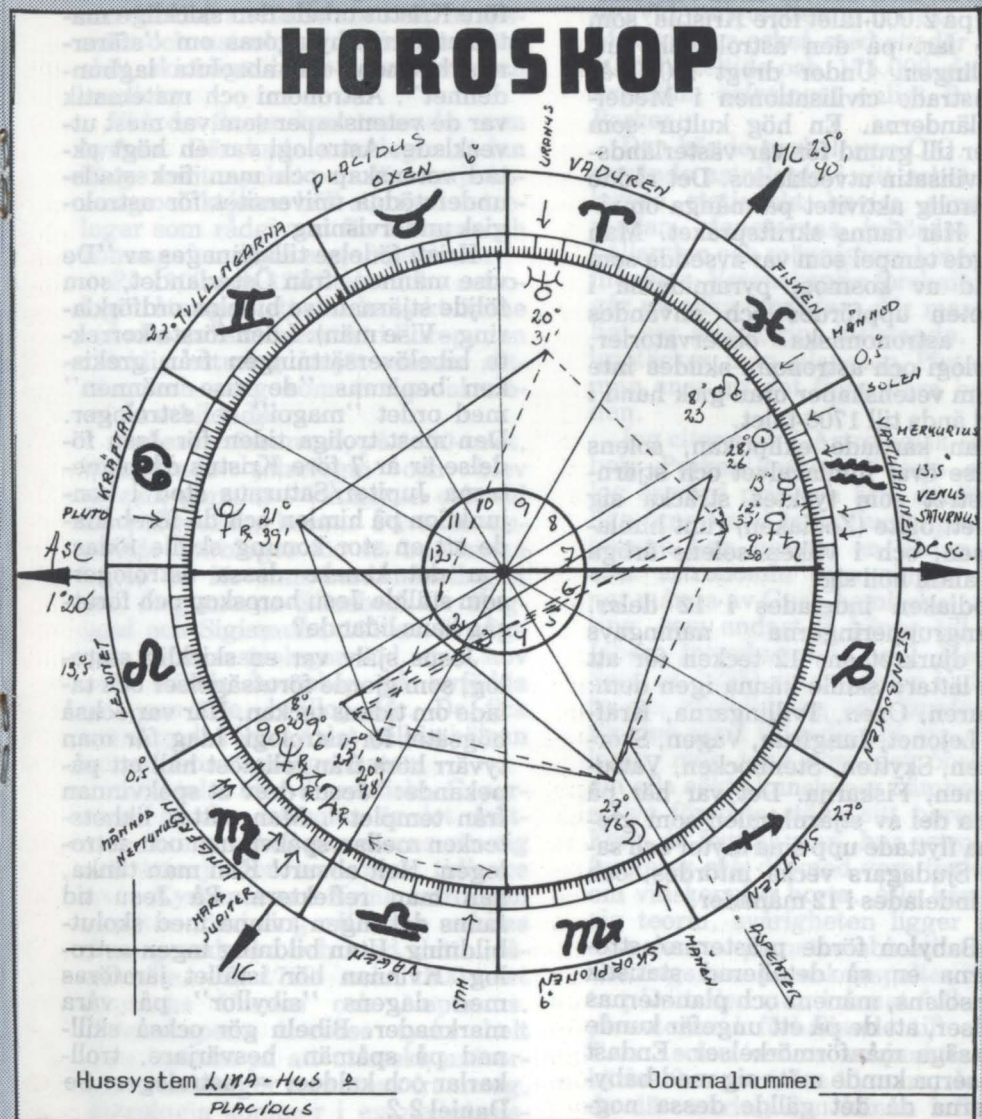
Man sökte och såg ett samband mellan det jordiska och det himmelska, olika planetkombinationer på himlen hade sin motsvarighet av "händelser" på jorden och även till det egna ödet. Då planeten Mars lyste som starkast och som mest röd, inträffade ofta krig; människor födda vid den tidpunkten var också temperamentsfulla och aggressiva. På samma sätt tolkade man de övriga

planeterna och deras inbördes förhållande.

Planeterna gavs namn för att man lättare skulle känna igen dem. De ansågs mycket mäktiga och fick representera gudar var och en på sitt område. Planeten Mars kännetecknades som härskaren över våld och

krig och associerades med krigsguden Mars. Skeenden och beteendemönster på jorden kunde man se hade en tydlig återspeglning i planeternas konstellationer på himlen. Dessa universums krafter/energier kunde inte bortförklaras.

Studier har gjorts av grottmål-

ningar och man har funnit att redan för ca 25.000 år sedan var man medveten om månens periodicitet. Från gamle kung Sargons regering i Accad 2.350 före Kristus finns dokument bevarade som visar att man gjort förutsägelser genom att tolka solens och månens beteende. Under årtusendens gång har människan gjort skickliga observationer av himlavalvet, men det var ändå babylonerna på 2.000-talet före Kristus, som satte fart på den astrologiska utvecklingen. Under drygt 2.000 år blomstrade civilisationen i Medelhavsländerna. En hög kultur som ligger till grund för vår västerländska civilisation utvecklades. Det rådde en otrolig aktivitet på många områden. Här fanns skriftspråket. Man byggde tempel som var avsedda som avbild av kosmos, pyramiderna i Egypten uppfördes och användes som astronomiska observatorier, astrologi och astronomi skildes inte åt som vetenskaper utan gick hand i hand ända till 1700-talet.

Man kartlade ekliptikan, solens rörelse över himlavalvet och stjärnmönstret som tycktes sträcka sig som ett bälte (Zodiaken) runt himlakretsen, och i vilken solens årliga färd alltid höll sig.

Zodiaken indelades i 12 delar. Stjärngrupperingarna namngavs med djurkretsens 12 tecken för att man lättare skulle känna igen dem: Väduren, Oxen, Tvillingarna, Kräftan, Lejonet, Jungfrun, Vågen, Skorpionen, Skytten, Stenbocken, Vattumannen, Fiskarna. Det var här på denna del av stjärnhimlen som grekerna flyttade upp sina myter och sagor. Sjudagars vecka infördes, och året indelades i 12 månader.

I Babylon förde prästerna/astrologerna en så detaljerad statistik över solens, månens och planeternas rörelser, att de på ett ungefär kunde förutsäga månförmörkelser. Endast kineserna kunde mäta sig med babylonerna då det gällde dessa noggranna iakttagelser. Astrologi fanns även i Indien och i högkulturen hos

Maya-indianerna, vars präster även här var astrologer.

Astrologin har haft perioder av upp och nedgång, men har alltid blomstrat där kulturen gått fram. Från Babylon spreds astrologin via Egypten till Grekland och Rom. De lärda grekerna sammanställde sina kunskaper, och de första astrologiska skrifterna blev dokumenterade och deras logik stadfäst. På 500-talet före Kristus talade den skicklige matematikern Phytagoras om "sfärernas harmoni och absoluta lagbundenhet". Astronomi och matematik var de vetenskaper som var mest utvecklade. Astrologi var en högt aktad vetenskap och man fick stadsunderstödda universitet för astrologisk undervisning.

Kristi födelse tillkännages av "De vise männen" från Österlandet, som följde stjärnan (se bibelns ordförklaring - Vise män). I den första korrekta bibelöversättningen från grekiskan benämns "de vise männen" med ordet "magoi" = astrologer. Den mest troliga tiden för Jesu födelse är år 7 före Kristus då planeterna Jupiter/Saturnus stod i konjunktion på himlen och då förbåddes att en stor konung skulle födas. Var det kanske dessa astrologer, som ställde Jesu horoskop och förutsåg hans lidande?

Jesus själv var en skicklig astrolog, som gjorde förutsägelser och talade om tidens tecken. Här var också högsätet för astrologi. Idag får man tyvärr höra från religiöst håll ett påpekande: "Jesus drev ut spåkvinnan från templet". Man sätter likhetstecken mellan spåkvinnan och astrologen. Helt absurd! Kan man tänka, kan man reflektera. På Jesu tid fanns det ingen kvinna med skolutbildning. Utan bildning ingen astrolog. Kvinnan bör istället jämföras med dagens "sibyllor" på våra marknader. Bibeln gör också skillnad på spåmän, besväjare, trollkarlar och kaldeer = astrologer. Se Daniel 2 2.

På 100-talet författar matematikern, astronomen den första moder-

na astrologiska boken Tetrabiblos, grundlade principerna för kosmiskt inflytande vilken ligger till grund för vår moderna astrologi. Medan Romariket vittrar sönder går all vetenskap i botten och även astrologin tillfälligt. På 400-talet förbjuder den kristna kyrkan astrologin trots att "De vise männen" följde stjärnan, men den klassiska vetenskapen överlevde i den höga arabiska kulturen där den användes av vetenskapsmän och astrologer, vilka var särskilt skickliga inom astronomi och medicin.

Vid de flesta hov trotsade men kyrkan. Där hade astrologin sedan länge varit mycket populär, varje konung och kejsare höll sig med astrologer som rådgivare för statens och konungafamiliens angelägenheter.

På 1100-och 1200-talet blev astrologin återigen ett akademiskt ämne vid alla stora universitet i Europa; en skicklig astrolog åtnjöt samma aktning och rang som övriga akademiskt utbildade.

Under renässansen, på 1400-talet, blomstrade astrologin och blev mycket populär i Vatikanen och vid de europeiska hoven. Påvarna anställde astrologer för att bestämma bästa tid för sina kardinalkollegier etc. Regenterna Elisabeth av England och Sigismund 111 av Sverige osv. hade astrologer vid sina hov som ställde horoskop på nyfödda prinsars öde, bröllop etc. De fick också goda råd vad det gällde hälsan och statens angelägenheter.

1500-talet blev dramatiskt. Copernicus hävdar att solen är det centrum, kring vilket planeterna rör sig och inte jorden som man tidigare trott. Kyrkan rasar. Kring astrologin uppstår förvirring. Kanske rubbas dess grundval i och med detta påstående. På 1700- och 1800-talet upptäcks Uranus och Neptunus. Vetenskapens intresse tycks helt vara inriktat på att utforska universum och här gör man stora framsteg. Astrologin kommer i en nedgångsperiod och hamnar till stor del i händerna på charlataner. Den för-

vängs ifrån sitt ursprung, vilket naturligtvis inte påverkar dess praxis och grundprinciper. (Man kan ju inte skylla på noterna om pianisten spelar falskt!) Astronomin och astrologin åtskiljs nu som vetenskaper efter att i årtusenden gått hand i hand som en identisk vetenskap.

På 1900-talet har astrologin fått ett starkt intresse världen över där astrologi finns som akademiskt ämne vid universiteten i t.ex. USA. Man räknar också med att där finns 10.000 heltids-och 175.000 deltidanställda astrologer enligt Parker/Parker.

Den kände psykologen C.G. Jung använde astrologin i sitt arbete och kunde statistiskt bevisa samband mellan planeternas inbördes förhållanden och människors beteendemönster. Vetenskaplig forskning pågår på olika områden, där man tydligt ser astrologins inflytande. 1930 upptäcker man planeten Pluto och man anar att det finns flera bakom den.

Jag citerar ur "Astrologisk Handbok, Parker/Parker: "Varje astrolog är värd pris och ära, därför att han funnit nåd inför Guds ögon, eftersom han genom en sådan lära som astronomin förmodligen känner många av Guds hemligheter och ting, som endast få känna till - ur Liber Introductorius av Mickael Scott (d. 1235), på den tiden hade inte alla skolbildning och kunde inte för den skull tillgodogöra sig astrologin, men idag vore det önskvärt om alla sökte kunskaper i ämnet och själva försökte ställa sitt horoskop. Först då förstår man, hur astrologin fungerar och därmed vore tankarna om vidskepelse borta. Alla kan lära sig teorin, svårigheten ligger i att associera planetkombinationerna. Tidningarnas horoskopspalter är ofta påhittade, men i annat fall ställs planeterna i förhållande till solen. T.ex. solen/venus konjunktion = kärlek/harmoni den 11 mars, de födda däromkring kan känna inflytandet, men de övriga i tecknet berörs inte. Det blir alltså stora generali-

seringar och kan inte få någon individuell prägel.

Horoskopet

Ordet horoskop betyder "bild av timmen", den tidpunkt på timmen som en människa föds. Denna tid är mycket viktig. För att kunna tolka ett horoskop individuellt behövs födelseplats, år och månad. Horoskopet är en avbild av kosmos och visar, hur planeterna stod på himlen vid det ögonblick man föddes. Födelseögonblicket ger ascendenten, det är det tecken som stiger över horisonten just när en människa föds, den präglar henne till utseende och sätt att vara. Medium Coeli = MC punkten rakt över huvudet på himlen (himmelsmitten) vid födelseögonblicket som antyder vilken yrkesinriktning man tenderar att välja. Soltecknet ger grundkaraktären, det man innerst inne är medveten om.

I astrologin ser man jorden som mittpunkt och allting sett utifrån den. Astronomiska (Efemerider) tabeller finns för solen, månen och de åtta planeterna, som sedan placeras ut i det tecken och gradtal de skall stå i.

Utifrån ascendenten delas horoskopet upp i 12 s.k. hus, 12 livsområden, hus 7 t.ex. visar hur man fungerar i sitt äktenskap och vilken partners man söker, hus 2 har med ekonomin att göra osv. Planeterna sägs stå för vissa egenskaper hos en människa, Venus är personens förmåga till kärlek och sociala kontakter, Saturnus visar vår koncentration eller hämning i dess överdrivna form.

Horoskopet tolkas utifrån det tecken planeterna står i och de vinklar/aspekter de bildar mellan varandra och varje aspekt symboliserar ett visst sätt att uttrycka en viss kraft/energi. På detta sätt får man fram en bild av situationen/karaktären. Människan är också en produkt av arv och miljö. Det här är inte någon komplett redogörelse av horo-

skopet men visar i stora drag hur man går till väga.

Vi människor går och bär på vissa anlag inom oss själva, och då behövs det en väckning för att upptäcka sin taland. Mitt intresse för astrologi började av en tillfällighet/ödet. I Nilssons Bokhandel skyltade man med nya böcker jag inte tidigare sett, en bok för varje "soltecken". Eftersom min dotter är läsintresserad köpte jag hennes soltecken som en "kul grej". När jag kom hem började hon läsa högt ur den. Jag blev helt fascinerad, inte allt, men många karaktäristiska drag stämde in på henne och det kunde inte bara vara påhittat. Mitt intresse var väckt. Jag måste få en förklaring, började köpa astrologiböcker och tabeller och ställde mitt horoskop. Många obesvarade frågor har fått ett svar. Det bästa som hänt mig!

Jag är född i Vattumannens tecken med ascendenten i Lejonet. Astrologin skall man använda som en spegel för själen. Den hjälper oss att förstå och känna det vi tidigare bara anat. Man får svaret på frågan: Vem är jag? Vad skall jag göra av mitt liv?

Astrologin är inte till för att begränsa våra möjligheter utan skall användas som en vägvisare, en hjälp. Horoskopet visar vad vi har för grundegenskaper, vad vi har för svaga punkter och vilka starka sidor vi har och vilka utvecklingsmöjligheter som passar just mig. Genom astrologin har vi lättare för att lära oss att förstå oss själva och andra och försöka förändra oss själva i rätt riktning. Genom förutsägelser blir man mer målinriktad. Det är inte så att man har ett öde som inge går att påverka, men horoskopet ger en vägledning om hur man skall handla, och vi kan då använda oss av den fria viljan.

Ur astrologisk synpunkt lever vi inte enbart ett liv för att sedan försvinna utan för varje gång själen kommer ned till jorden samlar den nya erfarenheter och varje erfaren-

Forts. på sid 12

Vägen till det okända

Människan som magnetiskt fält

Vi känner till att all materia, som har aktiv elektrisk kraft, utsänder 'strålar', vilka man vanligen kallar magnetiska fält. En vanlig magnet omger sig med ett sådant fält. Människan kan ses som en levande generator, och följaktligen omger hon sig med ett magnetiskt fält. Vi bär det med oss genom hela livet. Ibland kallas det aura, och människor som tränar klarseende kan beskriva denna aura, något som också gjorts sedan urminnes tider.

Auran varierar efter individens hälsa och karaktär, liksom den också påverkas vid känslöförändringar hos individen ifråga. Kort sagt, den speglar den psykiska människan. Kroppen har liksom magneten två poler, en positiv och en negativ pol. Man tror sig veta, att hos högerhänta personer är den högra sidan den positiva polen och vänster sida den negativa. Man hävdar dock att detta är en sanning med modifikation då detta ändras under dygnets lopp.

Tidigt på morgonen, t.ex. efter en natts vila, är positiviteten till höger men dagens arbete tycks försvaga den, och på kvällen tycks kraften övergå till vänster sida. Hos vänsterhänta råder således motsatsen.

Precis som en magnet kan dra till sig en svagare, kan också människan göra så. Ofta sker detta i det dagliga umgänget utan att vi reflekterar över det. Vi kan t.ex. besöka en sjuk vän, och när vi går därifrån, kanske vi känner oss trötta och besvärliga medan den sjuke känner sig stärkt. Vi har alltså överfört energi, i många

fall utan att tänka därpå eller förstå varför.

Lagen om balans eller orsak och verkan kan man ofta se i det praktiska livet. Två positivt laddade personer avskyr varandra, liksom en positiv och en negativ trivs bra ihop (se på äktenskapet och hur det fungerar) Råkar man in i ett sällskap, där det finns någon person som är ens like och därmed på kollisionskurs, kan man avhjälpa detta på ett enkelt sätt. Det räcker att sitta med korsade ben eller att hålla händerna samman med fingerspetsarna vända inåt handen. Detta hindrar din egen utstrålning. För känsliga personer är detta till stor hjälp, då den utestänger obehagliga förnimmelser och ej önskade inflytelser.

Människans magnetfält öppnar en 'kungsväg' till det översinnliga och för direkt till medvetandet. Om du är skärpt och har tränat enligt de normer vi gett, skall du bara genom att hålla handen i närheten av en radio kunna få densamma att avge ljud. Du för in ett störande magnetfält i det av radion befintliga magnetfältet, och detta yttrar sig t.ex. i att frekvensen förskjutes eller på andra sätt, som inte går att förutse.

Det mänskliga magnetfältet kan kännas av en sensitiv hand, om den långsamt förs utefter kroppen på någon tums avstånd. Då ditt magnetfält snuddar vid någon annans har du i praktiken vidrört denna människa då utstrålningen är en del av människan som organism. Ge akt på det dagliga livet! Vissa människor

du går tillsammans med gör dig på dåligt humör medan andra gör dig glad och harmonisk.

Det magnetfält som omger oss varierar till form och utseende. På en trög och dum person är fältet grundare än vad det är på en livlig och intelligent person. Blir man t.ex. upprörd växlar auran fort och starkt. Är kroppen frisk, riktar sig strålarna uppåt medan de hos en sjuklig riktar sig nedåt. Färgen på auran skiftar också, beroende på karaktär etc. Den ursprungliga färgen är grå med en skiftning i skärt men den kan variera från rött till violett. Det animaliska instinktlivet uttryckes med rött, det intellektuella med gult, det moraliska med blått. Översinnlig begåvning är violett.

Detta är de största huvudfärgerna, men de saknar sannerligen inte nyanser. All mental energi ökar auras violetta strålning. Automa-

tiskt arbete påverkar inte auras färg. Det gör däremot viljan. Det är den som kan ändra färgerna.

Vårt magnetiska fält kan fånga in allt det snuddar vid och bringa det till vårt medvetande. Således behöver man inte fysiskt beröra en sak för att veta något om densamma. Kan man kontrollera sina fem sinnen, så att de sätts ur funktion, kan fältet öppnas för förvånansvärda operationer i snabbhet och säkerhet. Psykometri har sin starkaste hjälp av dessa magnetfält. Egentligen behöver vi inte papper och penna för att skriva vår självbiografi. Vi skulle kunna gravera in den i vår förlovningsring t.ex. eller i väggen på vårt rum, ja, varhelst vi så önskar. En annan människa skulle sedan med lite träning kunna avläsa det budskap du ingraverat i ringen eller väggen. Klarsyn genom magnetiska fält är således en realitet.

Forts. nästa nummer

Fallet Machado

Vid 07.30-tiden den 6 februari 1969 blev flera invånare i stadsdelen Pinheiro, Pirassununga, Sao Paulo, Brasilien, vittnen till ett sällsamt och nervpirrande skådespel: Ett lysande föremål sågs i en småskog på ca 800 meters avstånd. Den som först fick syn på det var Dona Maria dos Santos.

"Det rörde sig fram och tillbaka ca en halv meter över marken."

Tiago Machado, en 19-årig granne till Dona Maria, tyckte att det liknade en lysande blå fallskärm, med stor glans. De andra sade att det var ett "flygande tefat". Förmodligen på grund av rädsla, ville inge följa med Tiago när han gav sig iväg för att närmare kunna studera föremålet. Han försåg sig med en kikare, som kunde hängas runt halsen, och begav sig in i snårskogen. De andra observatörerna ropade efter honom

och menade att det var bättre sikt där de stod.

Eftersom skogen är ganska vidsträckt, beslutade sig Tiago för att be en vän, som bor vid Zootekniska Institutet, om hjälp. Han och kamraten, vars namn var Francisco Hanser, gick sedan tillsammans in i busksnåren, den ena gick nedåt och den andra uppåt.

Då vegetationen var tät och ganska hög såg Tiago föremålet först då han befann sig ca 10 meter från det. Trots detta kunde han endast urskilja en avrundad metallisk konstruktion, som var 1,5 m hög och vilade på tre landningsben. Han böjde undan några grenar, valde en fördelaktigare ställning och fortsatte att betrakta farkosten. Ungefär samtidigt öppnades en lucka på farkosten, och ut genom denna svävade två piloter, den ena efter den andra. De tog båda

långsamt mark vid sidan av farkosten. Inuti farkosten fanns ytterligare två varelser, som betraktade vittnet genom ett slags vindruta.

Det var små män, ca 1,50 m långa. De var iklädda tätsittande, aluminiumglänsande dräkter, som täckte hela kroppen från topp till tå. I ansiktshöjd fanns ett genomskinligt tittfönster; ansiktet hade slät hy i en gul färg, och på varje kind fanns ett ärr. Det vänstra ögat satt högre upp än det högra, läpparna var smala, näsan var platt och ögonfärgen var mörkgul, utan pupill och bindhinna. Man såg två parallella fårör ovanför ögonen, vilka saknade fransar och ögonbryn. Hakan verkade som om den gick bakåt...

De två piloterna tog tre steg framåt, och den unge mannen tog ett. Följaktligen befann de sig ca 8 meter ifrån varandra, då de båda inledde ett samtal med varandra. De frambringade djupa, gutturala och hesatoner, som verkade komma genom en snabbeliknande anordning som var anbringad på utsidan av "maskerna", och som rörde sig under deras samtal.

När Tiago på portugisiska frågade hur de hade tagit sig hit, gjorde en av dem roterande rörelser med sina mot varandra vända handflator, och bildade med båda armarna en cirkel, som han flera gånger höjde och sänkte. I detta ögonblick fiskade den unge mannen upp ett cigarettpaket ur bröstfickan och tände en cigarett. De två varelsorna betraktade honom med stort intresse och växlade några ord med varandra medan han drog det första blosset. Då tog den unge mannen, som nu var betydligt lugnare, cigarettpaketet, som endast innehöll 14 cigaretter, och kastade det till dem. En av dem böjde sig framåt med svårighet och tog upp det, men han lämnade aldrig den unge mannen med blicken. När den lille mannens hand befann sig ungefär 10 cm ovanför paketet, hoppade detta upp av sig självt och hängde fast sig vid den. Därefter förde kosmonauten handen med pa-

ketet mot kroppen, varvid det försvann som genom ett trollslag. De båda dvärgarna skrattade och visade sina svartaktiga och annorlunda tänder, där de undre passade in i luckorna i den övre raden och tvärtom. Efter cigarettepisoden och ett växande förtroende, tog de två ytterligare ett steg framåt. Detta upprepades av Tiago, ty han hoppades på en resa med UFOt. Då han önskade efterlämna något bevis, tog han av sig kikaren och lade denna på marken. Förskräckt tog piloterna nu fyra steg bakåt. När Tiago såg detta, hängde han åter kikaren om halsen, vilket resulterade i att de två åter kom närmare.

Kosmonauterna hade under ca 15 minuter försökt göra sig förstådda genom ord och gester, då plötsligt kamraten Franciscos röst hördes ropa "TIAAAGO". Långsamt - fortfarande med ryggen mot diskusen - drog sig kosmonauterna åter bakåt. Därefter gjorde de ett litet hopp, höjde sig upp i luften och flög in i farkosten, den ena efter den andra, och med fötterna först (se bild). Den som anträdde maskinen sist, riktade, innan hans överkropp försvann in i kabinen, ett instrument mot den unge mannen. Detta utsände en blå ljustråle som träffade honom i högra låret, varvid en kittlande känsla uppstod följt av en styvhet i hela kroppen. Han kunde ändå se hur fönstret stängdes, varvid farkosten nästan helt ljudlöst lyfte till en höjd av ca 2 meter, varefter den satte kurs mot Marais. I nästa stund föll han till marken och förlorade medvetandet.

När han efter ca en timme åter kom till sans på sjukhuset "Santa Casa", kände han en lätt smärta i låret, men till den läkare som behandlade honom sade han att han kände sig okej. Denne - sade Tiago - undersökte honom ej, utan tittade endast till honom och skickade sedan hem honom.

På landningsplatsen, som man senare granskade, fann man ett område där all växtlighet var nedpressad i en cirkel på 4 m i diameter, och

inom detta område upptäckte man tre hål, vilka antagligen orsakats av farkostens landningsställ.

Samma dag drack Tiago 3 till 4 liter vatten och sov mycket. Även de första nästföljande dagarna drack han vatten i överflöd.

Läkaren, dr Henrique Reis, förklarade i sin tur i en intervju med SBEDV den 19/5 1973, att han dagen för Tiago Machados upplevelse hade undersökt denne från topp till tå under en timmes tid, och att han inte funnit något fel på benet eller kroppen i övrigt. Han fann pulsen, blodtrycket och andningen normal, men han lade märke till att pojken var stel i hela kroppen och att blinkade mycket ofta med ögonlocken, som om han hade drabbats av hysteri. Han uppgav också att enligt hans mening hade Tiago verkligen upplevt ett möte med ett flygande tefat, han menade också vidare att den

unge mannen vore en mycket skicklig skådespelare om historien ej var sann, och han tillade att det är mycket vanligare att kvinnor drabbas av hysteri än män.

Maria dos Santos, granne till Tiagos mor, Dona Maria Machado Metzler - hade också en historia att berätta.

Samma morgon - vid 08.30-tiden - skulle hon just skicka iväg sin son till skolan, då hon tittade ut mot snårskogen vid Zootekniska Institutet för Industri och Boskapsskötsel, på andra sidan dalen i stadsdelen Pinheiro, och fick syn på ett mycket starkt lysande föremål som hade formen av en upp- och nedvänd karott. Det befann sig ca 2 till 3 meter över marken och svängde under en minutlång tidsperiod fram och tillbaka. Hon såg hur Tiago gick in i den snåriga terrängen vid Institutet för att söka efter det. Trettio eller fyrtio

minuter senare kom en pojke springande med andan i halsen och berättade för Tiagos mor att hennes son låg döende borta på fältet. Dona Maria dos Santos och en annan grannkvinna, Ana Maria Creonice, följde med Dona Maria Machado in i busksnåren med pojken som guide, och ett stycke in fann de Tiago Machado liggande på marken. Han hade ögonen öppna, men var "fullkomligt vimmelkantig", blek, riktigt genomsvettig och upprepade nästan ohörbart orden: "Agua, agua, agua..." (vatten, vatten, vatten). Då han inte kunde stå på sina ben, släpades han av kvinnorna till närmaste hus (vilket beboddes av Francisco Hanser). Då han började stamma fram några ord om en skada i låret, rev Dona Maria dos Santos sönder hans högra byxben, varvid de kunde konstatera en tvärliggande blånad som såg ut

som om den härrörde från ett spö-rapp. Den underrättade polisen sände två personer, som körde den unge mannen till sjukhuset Santa Casa.

Där, sade Dona Maria, sände doktor Henrique Reis iväg honom, då han fick ett felaktigt intryck av de sönderrivna byxorna.

Vid 17-tiden samma dag kom personer vid Flygvapnets skola, som är förlagd till Pirassununga, hem till fru Maria Metzler. De ställde frågor och gjorde teckningar efter anvisningar om det inträffade. Strax där-efter gick de sin väg, men återkom vid 18-tiden i sällskap med dr Henrique Reis, vilken lämnades ensam med Tiago i dennes rum för undersökning.

Källa: Vierzig Begegnungen mit Ausserirdischen in Brasilien, av Walter K. Byhler.

Dom töserna var inte av denna världen!

Helt vanlig söndagsmorgon, sol, dag i augusti 1974. Steg upp vid halv fem på morgonen och började gå ut i skogen för att plocka blåbär. Lingon fanns ej i hela skogen - den var noga genomletad av många. Skogen låg i Södertörn - några mil från Stockholm. Vi hade vår sommarstuga där.

I skogen var ljuvligt. Daggigt visserligen - men friskt. Jag tänkte: 'Tänk att det finns människor som har tråkigt. Jag har inte tråkigt ens när jag är ensam. Alltid finns det något att göra och intressera sig för. Gå ut så här t.ex., tänkte vidare: 'Det finns människor som inte skulle kunna ta sig samman och stiga upp och ge sig ut i skogen om man så slog dom. De ligger till 10-12 när de är lediga och vaknar sen olustiga, och undrar över varför de inte trivs.'

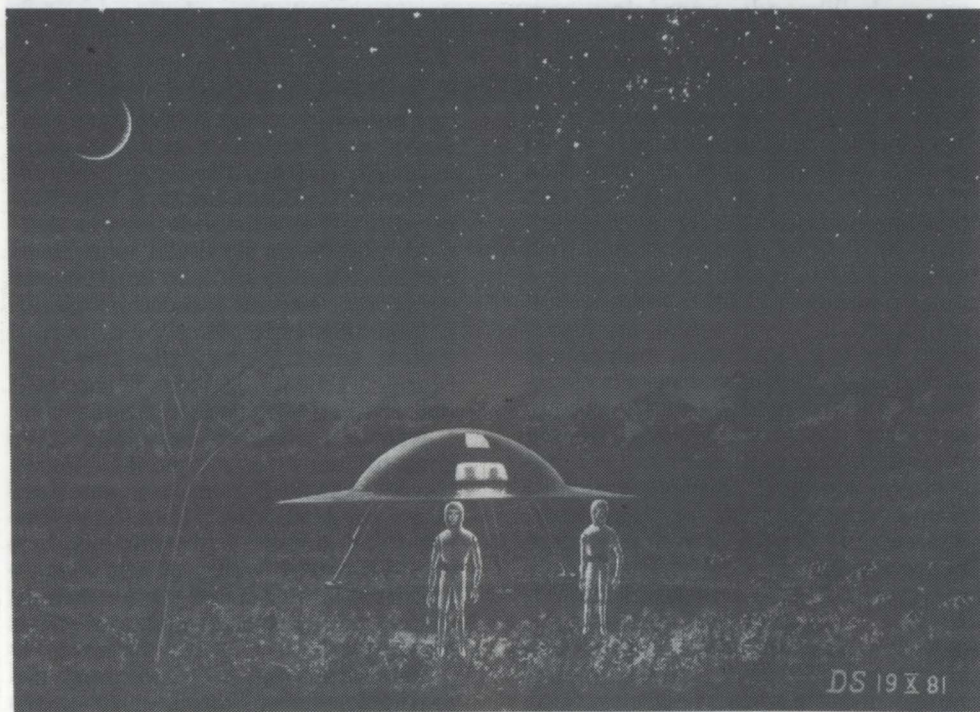
Jag hittade bara några sega blåbär - torkan och frosten på våren

hade knäckt skörden. Två stackars citronskivlingar.

Jag slog in på en gammal traktorväg som gick genom skogen. Man hade hugget gles glänta på ett ställe - där fanns bara några enkla träd, tallar - och så högt ris. Utan bär. Sten och berg - jag kallade platsen för höjderna. Berget sluttade uppåt. Klev över en fälla av gran som låg tvärs över traktorstigen. Klev över en stor stubbe, fortsatte i ett litet stycke. Stannade förvånad. Människoröster i skogen! Så tidigt!? vände mig om och blev lite konfunderad. På stubben jag nyss tyckt att jag klivit över satt två helt unga flickor i första tonåren. De satt och solade - verkade ha suttit länge för de åt på något och pratade glatt sines emellan.

Kände mig fånig ... hade jag gått så djupt i tankar att jag inte sett folk? - gått förbi och inte hälsat? - måste gottgöra min synd.

Gick några steg tillbaka och sa:

Männen var små, ca 1,50 långa, och iklädda tätsittande aluminiumglänsande dräkter. I ansiktshöjd fannas ett genomskinligt "tittfönster" framför en slät gulaktig hy.

'Hej - förlåt... har jag gått förbi er utan att hälsa? Ber om ursäkt... jag såg er faktiskt inte förrän nu - måste gått i tankar.'

Jag väntade mig bara ett lamt 'jaså' som unga flickor brukar ge gamla tanter... men den ena så glatt: 'Nej då - oss kliver ingen varken över eller förbi! Vi såg dig först nu också... så de så - hej förresten!' Jag tappade hakan.

Vems töser var det? Kände alla i stugbyn... dom här hörde inte dit. Det var två småväxta flickor som i 12-13 årsåldern, men trots att de var så otroligt smala och smärta och finlemmade var de fullt utvuxna och mycket välväxta. De hade runda, solbrynta ansikten, tjockt - mycket tjockt hår som peruk - klippt i en sorts lugg och sedan rakt av vid öronen. Håret buktade sig vackert inåt, och var glänsande. Ena tösen var ljus, mycket ljus och den andra mörk brunett. De var klädda i jeans som smet åt, rippsidan, ljusblått, slutade på halva vaden. De hade en polo-jumper i samma färg med vit teckning i halsen, ärmen slutade på halva underarmen. De hade tjocka eller breda bälten av brunt material (läder?) och ett stort fyrkantigt spänne mitt fram. De hade en liten vit sko på foten som liknade en socka med gummifot...(bocken gick med sådana skor i skogen? - i berg??). Vid sidan om stod två korgar som var flätade och såg lite utländska ut med sin smala botten och vida öppning. En tös åt en bulle som såg ut som en stor rund vit maräng - men var mjuk.

Jag tänkte fråga vem de var, men den brunetta sa: 'Finns det svamp i de här skogarna?' (alltså var de inte från byn).

Man brukar inte tala om sina svampskogar med främlingar. Men jag sa att vissa år mycket - vissa litet - beror på värme och regn. Svampen kommer i två omgångar först sommarsvampen nu och sedan höstsvampen lite senare - ett uppehåll på några veckor. De lyssnade intresserat... jag visade mina två citron-

skivlingar. De dök ner i sin korg och visade upp vad de hittat: Två citronskivlingar! Haha - vad lika vi hittat!

Plötsligt la brunetten huvudet på sned, stack handen i bältet och sa: 'Tänk att det finns människor som har tråkigt! Jag för min del har aldrig tråkigt - inte ens när jag är ensam. Det finns så mycket att intressera sig för. Gå i skogen t.ex.'

Jag kände mig illa till mods: 'Nä, fy sjutton - har jag gått och pratat högt för mig själv? - precis så tänkte jag, då jag kom in i skogen förut!'

Den ljusa sa: 'Det finns människor som måste ligga till 10-11 på lördag-söndag och sedan vaknar de olustiga och undrar varför de mår illa!'

Jag blev ordlös. 'Det var det ruskgaste jag varit med om,' utbrast jag sedan - 'har jag gått och pratat för mig själv!' Brunetten hade huvudet på sned och såg pillemarisk ut: 'Är vi på samma våglängd?? 'Väglä,... va?'

De skrattade hjärtligt.

Den ljusa sa: 'Jag har inte tråkigt - jag bakar t.ex. mitt bröd själv och finns det något ljuvligare än att ta ut en plåt varma bullar från ugnen.' Hon granskade sin sista tugga på bullen och åt upp den. (Precis det hade jag tänkt kvällen innan då jag tagit ut en plåt doftande bröd med kardemumma och gott i).

Brunetten sa: 'En trädgård - en liten jordplätt att påta i - lite buskar med bär på - tillverka lite jord och så i och se hur det växer.... (Usch - det hade jag också pratat om dagen innan....)

Men - kan så unga flickor baka??? ungar brukar inte kunna koka vatten utan att bränna vid det, nu för tiden.... 'Hör nu - vad gör ni för något? Går ni i skolan? Eller har ni jobb? Trots att de var så öppna var det något de drog på... 'Näää - ja - näää - vi studerar' - kom det lite tyst. 'Studerar? Vad då?' 'Jag för min del studerar just nu konst' sa den ena. 'Aha - konstfack!' (Jag hade träffat en lite äldre dam och hennes dotter i skogen tidigare på sommaren och

den dottern studerade på konstfack. Jag hoppades att dessa flickor kanske kunde känna henne). 'Nää - nä - jag studerar mest själv' 'Målar du eller syr du?' 'Jag har rest lite - vi har rest lite...' 'Intressant - har ni varit utomlands??' 'Jaa' 'Italien?' 'Jaa - Italien, Grekland, Frankrike - ja lite varstans...' 'Frankrike! Nä, så intressant - säg har ni varit i mellersta Frankrike? Säg - har ni sett några gårdar där? Hus alltså - som fortfarande har kvar sina jordgolv?' Flickorna betraktade mig en stund tigande - så sa brunetten: 'Ja - det finns hus och gårdar som ser ut som de gjorde för många hundra år sen - precis som när du var där.'

'Jag har aldrig i hela mitt liv varit i Frankrike - jag bara undrade - jag har för mig att det fanns hus med jordgolv i detta atomålderns tidevarv...' 'Jaså - sa brunetten lite långdraget - det lät som du varit där.' 'Nej - aldrig, bara nyfikenhet.' Jag ville veta mer om dem. 'Vad tittar ni på när ni är ute? Hus? Arkitekttur Tavlör?? Allting - praktiskt taget - men jag kan inte tycka om er konst på samma sätt som ni gör. Jag har sett massor av tavlor - jättestora - och sett oändligt ståtliga skulpturer - men kan inte uppskatta dem - de skriker, tycker jag. Tavlorna gråter - jag tycker jag känner hur den och de som målade eller gjorde konsten - svalt! Arkitekten på hus - ta Venedig - hela denna gigantiska stolpstad - den gråter av folkets vedermöda - krigsfångar, slavar, straffade, som arbetade sig till döds i träskan - de rika som byggde för pengar som inte var deras... jag kan inte uppskatta detta.'

Jag lyssnade och stirrade på tösen: Man har sagt mig att barnen inte fick lära något i skolorna nu för tiden - jag var slagen med häpnad! En så ung tös som talade på ett sätt att det stack till i själen. Jag såg det med hennes ögon på ett sätt som jag inte tänkt på tidigare. De teg en stund - började sedan tala om Tyskland - om Tysklands autobahn... om vägarna som man trodde byggdes

för folket men som byggdes för invasion... tunga pansarvagnar - krig och förödelse. 'Förlåt att jag frågar - är det inte dyrt att resa så mycket? Har ni stipendier? Hur klarar ni det ekonomiskt?' 'Å, vi lever väldigt enkelt - vi tar dagen som den kommer. Mat ordnar vi på enklaste sätt' Jag fick banne mig inget grepp på töserna. De var ärliga och uppriktiga - men hala som ålar! Så unga - och rest över hela världen - och levte sig in i allting - ??? - idel gåtor. Plötsligt sa brunetten: 'Nej, nu känner jag för att plocka lite lingon.' 'Lingon?? - i skogarna här? - Här finns inte ett lingon!' De bytte skor - tog på sig en blåaktig sko med tunn smidig sula och högt skaft, snörede dem på sig vant och lätt. Brunetten sa envetet och envist: 'Jag tror att det finns lingon' 'Hahahaha - visa mig då!'

Hon steg upp på stubben och vinkade med handen - gesten kunde vara teaterlik och lite överdriven - men den var söt: 'Hej då, vi måste träffas

På stubben hon nyss klivit över satt två unga tonårsflickor! Vad "vittra" som kvinnan träffade i skogen?

igen - vi har mycket, mycket att tala om.' 'Hej flickor - tänk att få träffa sådana som ni så här apropå i skogen - det kunde jag inte tänka mig.' 'Detsamma säger vi - tänk att få träffa en människa så här i skogen och kunna prata på så här - det trodde vi inte.'

Jag visste inte deras namn - de visste inte mitt. Vi skulle förmodligen aldrig mera råkas... De gick sakta uppför körvägen... Jag reste mig - tog ett par steg och såg något rött lysa vid stubben. Sträckte ner handen och tog upp det. Lingon. Tittade - hela backen var röd - knallröd av lingon! Jag vände mig om och skrek: 'Flickor - kom tillbaka, här finns ju lingon, vi har bara inte sett dem - det räcker till er och mig också...'

Det var dödyst i skogen utom några kvittrande fåglar... flickorna var borta. Jag rusade i deras fotspår åt det håll de gått... en liten fågel flög skrämt tjippande upp från en rishög... här hade ingen människa gått...! Jag var ensam. Det fanns inte en enda flicka i hela skogen! Ingen. Vid stubben syntes inte ett enda fotsteg - inte en kvist bruten -

inte ett blad rubbat.

Jag stannade - svetten bröt fram.

Vem hade jag pratat med?

Jag plockade min kruka full med lingon och gick hem till min man. 'Vad är detta?' sa jag. 'Lingon', sa han. 'Men du ser konstigt ut - har du sprungit?' 'Jag har träffat skogsnuvan - jag har träffat trollen!' 'Å fasen - hade de svans?'

Jag plockade närmare 20 liter lingon i en skog där inga lingon fanns - runt stubben där töserna suttit. Det räckte till mig och svärmor och vänner och bekanta.

Jag frågade en gubbe lite senare vad det var för töser: 'Det finns inga sådana töser i hela Sverige,' sa han. Titta, får du se. Du har träffat vittra! Och är du vän med vittra så har du inga vänner bland människorna.

Jag vill inte mista vänskapen med vittra. Prästerna brukade säga att det var 'osaliga oknytt' men jag tror att dessa väsen stod Vår Herre bra mycket närmare!

Fråga: Varför har kyrkan dömt dessa naturväsen till avgrundens innevånare? De är ju hyggliga - och finare än många människor!

sig på en plats ca 1 km från gården.

Hon hade redan fått in fåren och var på väg tillbaka med lamadjuren, då hon till sin förskräckelse upptäckte att fårens inhägnad nu var täckt av ett underligt nät av ett plastliknande material. Och inne i inhägnaden befann sig ett väsen, ca 110 cm långt. Varelsen var i färd med att dräpa fåren med ett rörformat instrument, som var försett med en krok i ena änden.

Hon började kasta sten på varelsen, i tron att det var en fårtjuv, varefter varelsen gick bort till en liten radioliknande apparat, som i och med att han vred runt ett hjul på dess översida samlade in nätet.

Nu hade fru Flores beväpnat sig med en klubba och gick fram till inhägnaden för att ge "honom" en omgång stryk varefter han gick fram mot henne med samma skarpa instrument som han dräpt fåren med. Han kastade instrumentet mot

henne flera gånger, och varje gång återvände det snabbt till hans händer som en "bumerang". Instrumentet orsakade ett flertal sår på hennes ena arm, men inget av dessa var av allvarlig art.

Därefter gick varelsen bort och hämtade det instrument som samlat in nätet. Han hämtade även en plastliknande säck, i vilken han hade samlat in en del av fårens inälvor. Från bägge sidorna av varelsens "ryggsäck" gled nu två förlängningsben ned mot marken, och strax därefter började varelsen stiga till våders med ett egendomligt ljud och försvinna i skyn.

Sanningsenligt vittne

Då händelsen blev känd i grannskapet, uppstod bland befolkningen en fullständig hysteri, och de såg det inträffade som ett varsel om kommande katastrofer.

Officerarna Rogelio Ayala, hans

Möte med en "Våldsvarelse"!

av Oskar A Galindez

Hösten 1968 mottog jag från en av mina vänner, Pedro Medrano, som är intresserad av UFO-fenomen, ett pressurklipp, som han i sin tur fått från Mauro Nunez från Sucre i Bolivia. Urklippet stammar från en boliviansk tidning Critica, men olyckligtvis var datum inte nedtecknat på det. Emellertid kan vi förmoda, att den beskrivna episoden inträffade under någon av de första månaderna år 1968.

Som ni kommer att märka är det en rapport av oerhörd betydelse. Det är inte bara den första berättelsen om ett människoliknande väsen,

som vi fått från Argentinas nordliga granne, Bolivia, utan "ufonauten" uppvisar i flera hänseenden en slående likhet med den människoliknande varelse som fotograferades på Berninaglaciären den 31 juli 1952 av den italienske ingenjören Gianpietro Monguzzi.

Varelse dödade får

Klockan var 18.00 i Otoco, en liten landsby i närheten av Uyuni i den sydvästliga delen av Bolivia, då fru Valentina Flores gick ut för att hämta hem sina får och lamadjur till inhägnaden. Lamadjuren befann

Den lilla, 110 centimeter långa varelsen, slungade gång på gång ut ett bumerangliknande instrument som skadade Valentina Flores på ena armen.

ARKIVET FÖR UFO-FORSKNING

83

BOX 11027

600 11 NORRKÖPING

Utgivarkorsband

UFO-INFORMATION

Box 16, 596 00 Skänninge.

forts. fr. föreg. sida

son Pablo, Alfredo Ampuero, och Carlos Coso samt dr Jean Sea och Jesus Pereira från polisen satte strax igång en officiell undersökning och utsatte vittnet för ett veritabelt korsförhör.

De fann 34 döda får och från vart och ett av dem hade vissa smådelar av matsmältningsorganen avlägsnats. Enligt deras mening var fru Flores ett ärligt vittne, som verkligen hade sett något mycket märkligt. Efter hennes beskrivning gjorde Ayalas son en detaljerad skiss av varelsen, och den publicerades med berättelsen i den lokala tidningen.

Kommentarer:

Är det tänkbart att fru Flores skulle ha hittat på historien och sedan själv "styrkt" den genom att slå ihjäl 34 av sina egna får? Enligt min egen uppfattning är detta högst osannolikt, då det överhuvud taget vore helt vansinnigt att tänka sig att en person som befinner sig på en så låg social nivå som denna bondkvinna, helt resolut skulle offra sin enda intäktskälla - sina får - till fördel för en kort tids publicitet. Det är ju däremot inte omöjligt att fåren kanske dödades av en färtjuv,

och att fru Flores sedan hittat på historien.

Men vilken märklig tjuv i så fall, som inte stäl djuren, utan endast avlägsnar vissa delar av inälvorna! Kan ett vilt djur möjligen ha dräpt fåren? Kan ett vilt djur åstadkomma en så ren och fin öppning i buken på ett annat djur, att man får intryck av att djuret skurits upp med ett skarpt instrument som en kniv?

Eller kunde det vara fråga om en hämnadeakt av några grannbönder? Det verkar inte rimligt att offret för en hämnd av denna art föredrar att hitta på en fantasifull händelse i stället för att inlämna en anmälan till myndigheterna för att få gärningsmännen straffade.

Om vi nu trots allt accepterar någon av dessa möjligheter, innebär detta också att vi utan förbehåll tillskriver fru Flores en så frodig fantasi, att den väl kan mäta sig med de djärvaste tankarna inom modern science fiction. Om vi betänker hennes bristfälliga utbildning och fullständiga isolering från civilisationen förefaller detta helt osannolikt.

(Flying Saucer Review, Juli-aug., 1970)

Källa: UFO-nytt, nr 4, 1971.